

ΑΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑΙ ΤΟΥ "ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΥ".

Ροζαλία Νίνα

Ελένη Φύρστη

"Από τινος έλαβε την συνήθειαν νὰ ἔρχεται πρὸ μεσημβρίας εἰς τὴν οἰκίαν μου καθ' ἥν ὅφαν ἔλειπεν ὁ Κος Ροδίνης. Μοῦ ἔφερε βιβλία ἀπὸ τὴν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην του καὶ ἐλάβομεν τὴν ἔξιν νὰ ἀναγινώσκωμεν μαζῆ ἔνοντος συγγραφεῖς, γάλλους ποιητάς, ἥθελε δὲ—ὧς ἔλεγε—νὰ μὲ μυήσῃ εἰς τὰς καλλονὰς τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, τοὺς ὄποιους, ὡς μὴ ὥφειλε, αἱ Ἑλληνίδες γνωρίζουν ὀλιγότερους ἀπὸ τοὺς Γάλλους. 'Ο Κος Δενίδης κατεῖχε τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὄσον' Ἐλλην καθηγητής—μετὸν τῆς σχολαστικότητος—ὅπως κατεῖχε τελείως τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν. Βιβλιοφάγος μελετητής, εῦρεν εἰς ἐμὲ τὸν ὀνειροπολούμενον σύντροφον' ἵδιαντος καὶ φίλος τῶν Τεγνῶν καὶ τῶν Ωραίων εὐφενεν εἰς ἐμὲ ὁ Φίλιππος Δεγύδης, τὴν ἐνθυσιώδη καὶ διψασμένην δι' ὅλα ὅσα καὶ ἐπεῖνος ἥγάπτια ἰδεώδη γνωτίκα.

Μάλιν θεομήν πρωτιῶν τοῦ Τουρίου ἐκαθίμευθα εἰς τὸ γραφείον καὶ ὁ Κος Δεγύδης ἀνεγίνωσκεν, ἐνῷ ἐγὼ ἤκουσμιην. Τὰ πρὸ τὴν ταράτσαν παράθυρα ἥσουν ἀνοικτά καὶ οἱ γρῦλλαι κατεβασμέναι. Δὲν ἐνθυμούμιμαι πλέον τὶ μοῦ ἀνεγίνωσκε—ἴσως ἡμην δὲν γίνομαι ἀφηγημένη—ἐνθυμούμιμαι μόνον ὅτι ἐφορούσα ἔνα κατακόκκινον φόρεμα μονοκόμιματον ὅπως εἶναι τὰ φορέματα τοῦ σπιτιού καὶ μακρύ, ἀπὸ λεπτὸν ὑφασμά, τὸ ὅποιον ἀφίγε τὸν λαιψὸν γυμνὸν καὶ εἰλεγεν εὐρέα καὶ ἀνοικτὰ μαγίκια κατὰ τὴν μόδαν τῆς ἐποχῆς. "Ημην συμμαζεψιένη ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ καναπέ σκεδὸν εἰς τὸ ἡμίφως, ἐνῷ ὁ Φίλιππος ἀντικού μου ἀνεγίνωσκε δρῦιος πρὸ τοῦ παραθύρου, πότε βαδίζων καὶ πότε σταματῶν.

Βλέπω ἀκόμη τὴν εὐλύγιστην σιλονέτταν του κινουμένην ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ τὸ χλωμόν

του πρόσωπον γλωμπότερον ἴσως ἀκόμη ἢ συνήθως.

"Ἐξαφραν ἀφῆκε τὸ βιβλίον καὶ ἤλθε καὶ ἐκάθησε πλησίον, πολὺ πλησίον μου ἐπὶ τοῦ μικροῦ καναπέ. Τὰ χέρια του—κατάψυχα—ἔλαβον τὰ ἴδια μου καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του μὲ περισσοτέραν θέρμην ἀπὸ τὸ σύνψθες εἰς αὐτὸν κειροφύλλημα μὲ τὸ ὅποιον μὲ ἐκαλημέριζεν ἢ μὲ ἀπεραιότερα. "Ἐπειτα ἐσήκωσε τὸ πλατύ μανίκι τοῦ φορέματός μου καὶ ὀπεκάλυψε τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ὅμου, ἐνῷ συγχρόνως ἐκόλλα τὰ χεῖλη του παραφύως, μὲ πάθος, μὲ τρέλλαν ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ μου ὅμου.

«Ρόζα—μοῦ ἐψιθύρισε σιγανά—Ρόζα σὲ ἀγαπῶ, δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου πλέον, πρέπει νὰ τὸ μάθης, πρέπει νὰ σου τὸ πῶ,

Τί συνέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέσα μου Νικία μου;

Βεβαίως οὕτε νὰ σκεφθῶ ἐπόρθυσα. Τὸ μόνον ποὺ εἰμπορῶ νὰ σου εἰπῶ εἶναι ὅτι... ἀποτόμως, βιαίως ὥσπερ νὰ ἡμην αὐτόματον, ἀπλῶθησα μεθ' ὅρμης τὸν Κον Δεγύδην καὶ εὑρέθην δρθια καὶ ἀκίνητος... εἰς τὸ μακρυνότερον ἄκρων τοῦ δωματίου.

«Ο Φίλιππος ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἀφονος, μὲ ἐκύτταξεν ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἐπειτα ἡγέρθη καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, σκυρτός καὶ συντερωμένος, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Δὲν τὸν ἐπαγεῖδον πλέον. Μετά τινας ἡμέρας ἀνεχώρησε διά τὰ ὄτελείωτα τυξείδιά του.

Πιστεύεις εἰς τὸν ἀτσβισμόν; «Ἐγὼ νομίζω ἔστι ὁ τρόπος μου ἐν τῇ κρισίμῳ ἐκείνῃ στιγμῆ μόνον δι' αὐτοῦ ἐξηγεῖται. Μαζὺ μὲ τὸ αἰμά των οἱ πρόγονοί μας μᾶς ματαδίδουν ἐν σπέρματι καὶ ὅλα τὰς ἰδεάς καὶ τὰς προλήψεις τοῦ ἐγκεφάλου των καὶ ὅλα τὰ αἰσθήματά των καλά ἢ κακά μετοβιβάζονται εἰς τοὺς ἀπογόνους των.